

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Brauna a soudců Mgr. Martina Lišky a JUDr. Petra Vaňouse v právní věci

žalobce: **TOMMY STACHI s. r. o.**, IČO 27148084
sídlem Olšanská 2643/1a, Žižkov, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Sejkem
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **AAA INSOLVENCE OK v. o. s.**, IČO 29355940
sídlem K Nemocnici 168/18, 741 01 Nový Jičín
insolvenční správce dlužnice Evy Markové, narozené 16. dubna 1980
zastoupený advokátem Mgr. Janem Šrajem
sídlem K Nemocnici 168/18, 741 01 Nový Jičín

o určení pravosti a výše pohledávek

o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. října 2019, č. j. 43 ICm 1175/2017-124

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. října 2019, č. j. 43 ICm 1175/2017-124, se **mění** tak, že žaloba na určení, že dílčí pohledávka č. 1 ve výši 16 887 Kč s příslušenstvím ve výši 1 862,99 Kč, dílčí pohledávka č. 2 ve výši 1 419,28 Kč a dílčí pohledávka č. 3 ve výši 5 920,42 Kč, které žalobce přihlásil do insolvenčního řízení dlužnice vedeného pod sp. zn. KSCB 46 INS 2918/2019, jsou přihlášeny po právu, se zamítá.

II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 20 570 Kč k rukám advokáta Mgr. Jana Šraje do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) ve výroku označeným rozsudkem:

[1] Určil, že dílčí pohledávka č. 1 žalobce za dlužnicí Evou Markovou ve výši 16 887 Kč plus příslušenství ve výši 1 862, 99 Kč je přihlášena po právu, a to jako pohledávka nezajištěná a nevykonatelná (bod I. výroku).

[2] Určil, že dílčí pohledávka č. 2 žalobce za dlužnicí Evou Markovou ve výši 1 419,28 Kč je přihlášena po právu, a to jako pohledávka nezajištěná a nevykonatelná (bod II. výroku).

[3] Určil, že dílčí pohledávka č. 3 žalobce za dlužnicí Evou Markovou ve výši 5 920,42 Kč je přihlášena po právu, a to jako pohledávka nezajištěná a nevykonatelná (bod III. výroku).

[4] Žalobci nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení proti žalovanému.(bod IV. výroku).

2. Ve skutkové rovině vyšel insolvenční soud zejména z toho, že:

[1] Dne 30. 11. 2016 uzavřel žalobce jako věřitel s dlužnicí smlouvu o zápůjčce č. 21605601 (dále jen „smlouva o zápůjčce“ nebo „smlouva“), podle níž byla dlužnicí poskytnuta zápůjčka ve výši 15 000 Kč a dlužnice se zavázala vrátit žalobci celkem 42 740 Kč (jistinu zápůjčky ve výši 15 000 Kč, obchodní úrok ve výši 16 940 Kč a administrativní poplatek ve výši 10 800 Kč) v 35 měsíčních splátkách (splatnost první splátky byla dohodnuta dnem 8. 1. 2017) po 1 188 Kč a 36 poslední splátkou ve výši 1 116 Kč.

[2] Jelikož dlužnice splátky řádně nehradila, žalobce zesplatnil neuhrazenou část jistiny ke dni 25. 8. 2018.

[3] Dne 27. 2. 2019 podala dlužnice u insolvenčního soudu insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení (A-1), v němž mimo jiné uvedla, že má 10 peněžitých závazků vůči 9 věřitelům po dobu delší než 30 dnů po splatnosti v celkové výši necelých 150 000 Kč a že má příjem z hlavního pracovního poměru ve výši 14 000 Kč měsíčně.

[4] Usnesením ze dne 5. 3. 2019 (A-6) insolvenční soud mimo jiné zjistil úpadek dlužnice, povolil jeho řešení oddlužením a do funkce insolvenčního správce ustanovil žalovaného.

[5] Podáním ze dne 20. 3. 2019 (P11-1) doplněným podáním ze dne 10. 4. 2019 (P11-2) žalobce přihlásil do insolvenčního řízení dlužnice pohledávku ze smlouvy o zápůjčce v celkové výši 29 909,69 Kč sestávající z:

- pohledávky č. 1 (dále jen „dílčí pohledávka č. 1“) v celkové výši 21 869,99 Kč tvořené neuhrazenou jistinou ve výši 12 974 Kč, obchodním úrokem ve výši 4 633 Kč, administrativními poplatky ve výši 2 400 Kč a zákonným úrokem z prodlení do zesplatnění, smluvní pokutou do zesplatnění a upomínečným v celkové výši 1 862,99 Kč,

- pohledávky č. 2 (dále jen „dílčí pohledávka č. 2“) ve výši 1 419,28 Kč z titulu zákonného úroku z prodlení po zesplatnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

- pohledávky č. 3 ((dále jen „dílčí pohledávka č. 3“) ve výši 5 920,42 Kč z titulu smluvní pokuty po zesplatnění.

[6] Podle zprávy o přezkumu ze dne 2. 5. 2019 (B-4) žalovaný popřel výši dílčí pohledávky č. 1 v rozsahu 18 749, Kč, s tím, že skutečná výše pohledávky činí 3 120 Kč (dlužnice si zapůjčila 15 000 Kč a vrátila 11 880 Kč), a pravost dílčích pohledávek č. 2 a 3, s tím, že smlouva o zápůjčce je neplatná z důvodu porušení povinnosti žalobce posoudit úvěruschopnost dlužnice.

3. Na takto ustaveném skutkovém základě insolvenční soud vycházejí z ustanovení § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, v rovině právního posouzení věci uzavřel, že:

[1] Poskytovatel při poskytnutí posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelským úvěr bez ohledu na své příjmy.

[2] Žalobce řádně posoudil schopnost dlužnice úvěr (v základní výši 15 000 Kč) splácet, když úvěr byl rozložen do 3 let po splátkách po 1 188 Kč, tedy ve splátkách jistě odpovídajících příjmu dlužnice, resp. ve splátkách, jejichž výše nevyžaduje hlubší zkoumání situace dlužnice (a s tím spojené náklady k poskytnutému úvěru) než učinil žalobce osobními doklady dlužnice, jejím mzdovým výměrem, kontrolou v evidenci obyvatel, evidenci exekucí a nahlédnutím do insolvenčního rejstříku.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž zejména namítal, že:

[1] Žalobce tvrdil, že úvěruschopnost dlužnice zjišťoval řádně a s odbornou péčí, když nahlédl do databází a zjistil, že dlužnice není vedena v insolvenčním rejstříku a v databázi exekucí, a že vycházel z údajů, které mu byly sděleny dlužnicí, nicméně tyto informace již neověřoval (což byl povinen) a nejednal tak s náležitou péčí řádného hospodáře.

[2] Žalobce nezkoumal výdaje ani osobní a majetkovou situaci dlužnice, a nepřihlédl k tomu, že dlužnice má 2 děti, ke kterým má zákonnou vyživovací povinnost a s nimiž žije ve společné domácnosti, kde má náklady spojené s bydlením.

[3] Žalobce nezjišťoval jiné (další) závazky dlužnice ani pohyb na jejím běžném účtu. Pokud by žalobce řádně zkoumal obsah výpisu z bankovního účtu dlužnice za období od 1. 10. 2016 do 31. 10. 2016, dospěl by mimo jiné k těmto závěrům:

a) dlužnice má příjem ze mzdy ve výši 11 158 Kč, b) dlužnice v měsíci říjnu 2016 hospodařila se schodkem 8 479 Kč, což je schodek 75 % vůči jejímu příjmu, c) dlužnice dne 10. 10. čerpala (patrně kontokorentní) úvěr ve výši 302,09 Kč, přičemž takový úvěr (kontokorent) pak čerpala ještě několikrát, d) dlužnice dne 11. 10. platila 3 platby ve výši 1 259 Kč, 400 Kč a 900 Kč - žalobce se měl ptát, o jaké platby jde, protože pokud jde (šlo) o platby jiných úvěrů, tak to výdaje dlužnice navyšuje o 2 559 Kč, e) dlužnice dne 6. 10. a 10. 10. platila 2 platby ve výši 1 806 Kč a 194 Kč - žalobce se měl ptát, o jaké platby jde, f) dne 16. 10. uhradila dlužnice splátku kreditní karty 693,78 Kč, g) dne 17. 10. dlužnice uhradila 588 Kč základní škole, patrně pravidelné náklady na dítě, h) dne 18. 10. dlužnice uhradila 1 728 Kč - žalobce se měl ptát, co je to za platbu, i) dne 19. 10. dlužnice uhradila splátku spotřebitelského úvěru ve výši 571 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

j) dne 20. 10. dlužnice uhradila 1 370 Kč - žalobce se měl ptát, co je to za platbu, k) dne 24. 10. dlužnice uhradila 910 Kč - žalobce se měl ptát, co je to za platbu, l) dne 24. 10 dlužnice uhradila věřiteli Zaplo finance s. r. o. (dále jen „věřitel Z“) splátku 1 140 Kč, m) dne 25. 10. dlužnice uhradila věřiteli Friendly finance s. r. o. (dále jen „věřitel F“) splátku 1 185 Kč, n) dne 24. 10 dlužnice uhradila věřiteli Z splátku 700 Kč, o) dne 27. 10 dlužnice uhradila věřiteli Z splátku 700 Kč, p) dne 27. 10. dlužnice uhradila 2 000 Kč - žalobce se měl věřitel ptát, co je to za platbu, q) dlužnice opakovaně vybírá hotovost prostřednictvím karty.

[4] Z výpisu z bankovního účtu dlužnice tak mimo jiné vyplývá, že dlužnice hradila na splátkách u jiných společností částku 3 725 Kč, přičemž tyto jasné výdaje měl věřitel vzít v potaz při hodnocení bonity, a že neidentifikovatelné jsou platby za nejméně 10 567 Kč, ohledně nichž měl žalobce ověřit, o jaké platby jde, zda jde o platby mimořádné nebo pravidelné, zda jde o splátky dalších úvěrů či jiné platby, a podle toho měl žalobce platby zahrnout do posouzení bonity.

[5] Insolvenční soud pochybil, když i bez přítomnosti žalobce u jednání nevyzval žalobce k doplnění jeho tvrzení, jak došel a přiřazoval jakési „koeficienty“ jednotlivých plateb dlužnice.

[6] Pokud žalobce nezkoumal, že dlužnice měsíčně utratí více, než má pravidelný příjem, tak je (bylo) zcela evidentní, že není schopna dodržet podmínky úvěruschopnosti.

[7] Žalobce zkoumal pouze příjmy, nikoli výdaje dlužnice, když potud se spolehl jen na tvrzení dlužnice, aniž by zkoumat její konkrétní výdaje, tedy aniž by si vyžádal doklady o hrazení nájmu, nákladech na bydlení a pravidelných měsíčních a zkoumal debet na účtu dlužnice v říjnu 2016 a příčiny jeho vzniku.

5. Odvolací soud dle § 212 a 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté, co odvolání projednal na jednání konaném dne 11. 2. 2020, dospěl k těmto závěrům a zjištěním:

6. Rozhodná právní úprava:

[1] S ohledem na datum uzavření smlouvy o zápůjčce (30. 11. 2016) je třeba při posuzování práv a povinností ze smlouvy a úvěruschopnosti dlužnice aplikovat zákon č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 12. 2016, (dále též jen „zákon č. 145/2010 Sb.“) [srovnej přechodná ustanovení § 164 a § 165 k zákonu č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, jímž byl s účinností od 1. 12. 2016 zrušen zákon č. 145/2010 Sb., a zákon č. 43/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 145/2010 Sb.].

[2] Podle § 9 zákona o spotřebitelském úvěru věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná (odstavec 1).

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

Osoba, která je oprávněna zpracovávat údaje o spotřebitelích za účelem posuzování jejich úvěruschopnosti a která je oprávněna poskytovat přístup k těmto údajům třetím osobám, umožní věřitelům se sídlem nebo místem podnikání v jiném členském státě Evropské unie přístup k těmto údajům za stejných podmínek jako věřitelům se sídlem nebo místem podnikání v České republice. Tato osoba uveřejní podmínky přístupu věřitelů k těmto údajům způsobem umožňujícím dálkový přístup (odstavec 2).

Spotřebitel poskytne věřiteli na jeho žádost úplné, přesné a pravdivé údaje nezbytné pro posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr (odstavec 3).

Pokud je důvodem neposkytnutí spotřebitelského úvěru výsledek vyhledávání v databázi umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, věřitel okamžitě a bezplatně spotřebitele vyrozumí o tomto výsledku a sdělí mu údaje o použité databázi (odstavec 4).

7. K otázce porušení povinnosti věřitele podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., se vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018, na nějž žalovaný přílehavě poukazoval, a v němž dovolací soud mimo jiné vysvětlil, že:

1/ Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve.

2/ Proto zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.

3/ Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit. Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích.

4/ To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud. K otázce dostatečnosti zjištění poměrů dlužníka se vyjádřil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18, zdůraznil, že nedostatečné zjištění poměrů dlužníka má i veřejnoprávní souvislosti. Odkázal na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, který při výkladu § 9 zákona č. 145/2010 Sb., dovodil, že poskytovatel nespolehá na údaje o schopnosti splácet úvěr tvrzené samotným žadatelem, ale sám tyto údaje prověří (případně si je nechá od žadatele doložit).

5/ Pokud takto poskytovatel úvěru nepostupuje, dopouští se správního deliktu, za což mu může podle Nejvyššího správního soudu Česká obchodní inspekce v souladu se zákonem uložit pokutu. Výklad přijatý Nejvyšším správním soudem přitom konvenuje interpretaci zaujaté Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v rozsudku ze dne 18. 12. 2014 ve věci C-449/13 (CA Consumer Finance SA v. Ingrid Bakkaus a další). V citovaném rozsudku Soudní dvůr vyložil čl. 8 směrnice 2008/48/ES, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS, a bod 26 její preambule tak, že poskytovatel úvěru má povinnost (nese v tomto ohledu důkazní břemeno – v orig. „the burden of proving“) posoudit úvěruschopnost dlužníka (spotřebitele) na základě dostatečných informací (na informace podané jen spotřebitelem může poskytovatel úvěru spoléhat jen tehdy, jsou-li dostatečné a podložené doklady); tím má být podle Soudního dvora zabráněno, aby věřitelé neposkytovali úvěry nezodpovědně. Informace o spotřebiteli by si věřitelé měli ověřovat i za trvání obchodního vztahu. V rozsudku ze dne 21. 4. 2016 ve věci C-377/14 (Ernst Georg Radlinger a Helena Radlingerová v. FINWAY a. s.) se k předběžné otázce Krajského soudu v Praze Soudní dvůr vyjádřil tak, že i v rámci insolvenčního řízení musí insolvenční soud zohlednit porušení ustanovení zakotvených ve směrnici majících chránit spotřebitele, a to tak, aby spotřebiteli poskytl účinnou ochranu.

8. V poměrech posuzované věci je přitom odvolací soud toho názoru, že žalobce při posuzování úvěruschopnosti dlužnice nepostupoval s odbornou péčí, a to z důvodů prezentovaných žalovaným v průběhu řízení, jež jsou reprodukovány shora pod bodem 4.

9. Podle názoru odvolacího soudu přitom důvodné pochybnosti o schopnosti dlužnice splácet zápůjčku vzbuzovaly (při postupu s odbornou péčí měly u žalobce vzbuzovat) zejména ty údaje plynoucí z výpisu z bankovního účtu dlužnice, podle nichž celkové výdaje dlužnice (35 678,90 Kč) v měsíci přecházejícímu uzavření smlouvy o zápůjčce převyšovaly její celkové příjmy (27 199,18 Kč) o 8 479,72 Kč, neúvěrové příjmy dlužnice ze mzdy (11 158 Kč) a sociálních dávek (610 Kč) činily celkem jen 11 768 Kč, a podle nichž dlužnice hradila úvěrové splátky v celkové výši 3 025 Kč i vůči dalším věřitelům poskytujícím spotřebitelské úvěry (věřitelům Z a F).

10. Za těchto okolností je neopodstatněná argumentace obsažená ve vyjádření k odvolání, podle níž je žalobce z velké míry závislý na pravdivosti a úplnosti informací předložených klienty před sjednáním úvěru, a proto provádí (provedl) finanční analýzu příjmu a výdajů z údajů získaných ve výpisu z účtu předloženého žadatelem o úvěr prostřednictvím scoringového systému, v němž ve vztahu k výdajové stránce žadatele o úvěr se vedle prokázaných měsíčních výdajů promítá řada faktorů statistických a pravděpodobnostních, které „přidávají“ klientovi bonitu.

11. Za těchto okolností neobstojí závěr insolvenčního soudu, že žalobce řádně posoudil schopnost dlužnice splácet úvěr, který insolvenční soud mimo jiné odůvodnil i nesprávnou úvahou, podle níž výše měsíčních splátek (jen 1 188 Kč) nevyžaduje „hlubší“ zkoumání situace dlužnice.

12. Naopak, v situaci, kdy žalobce řádně nesplnil svou zákonnou povinnost prověřit s odbornou péčí schopnost dlužnice splatit úvěr, lze uzavřít, že popěrná námitka žalovaného, že smlouva o zápůjčce, včetně ujednání o úrocích, administrativních poplatcích a smluvních pokutách, je neplatná (srovnej § 231 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), neboť odporuje zákonu, byla uplatněna právem.

13. Odvolací soud proto shledal odvolání důvodným a napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalobu zamítl.

14. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud postupoval podle § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v řízení zcela úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů, které účelně vynaložil k bránění svého práva.

15. Účelně vynaložené náklady žalovaného za řízení před insolvenčním soudem sestávají z mimosmluvní odměny za zastupování advokátem ve výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé ze dne 13. 8. 2019 a účast na jednání před soudem konaném dne 9. 10. 2019) po 3 100 Kč za 1 úkon právní služby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. c) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), a 3 náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, což z připočtením 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč, činí celkem 12 342 Kč.

16. Účelně vynaložené náklady žalovaného za řízení před odvolacím soudem sestávají z mimosmluvní odměny za zastupování advokátem ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (odvolání a účast na jednání před soudem konaném dne 11. 2. 2020) po 3 100 Kč za 1 úkon právní služby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. c) a § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu, a 2 náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, což z připočtením 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč, činí celkem 8 228 Kč.

17. Suma účelně vynaložených nákladů řízení před soudy obou stupňů, jejichž náhradu odvolací soud žalovanému proti žalobci přiznal, tak činí 20 570 Kč (12 342 Kč + 8 228 Kč).

Poučení:

Proti bodu I. výroku tohoto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Proti bodu II. výroku tohoto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Tento rozsudek se považuje za doručенý okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; žalobci a žalovanému se však doručuje i zvláštním způsobem, přičemž lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne zvláštního doručení rozhodnutí.

Praha 11. únor 2020

Mgr. Tomáš Braun v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.